

Sanseting. Med andre Ord, den store, alt omfattende Ener og den lille, kun sig selv omfattende Ener, skulle være forstaaede, før man kan stanse, før Undersøgelsen tør slutes. Iblandt alle disse Begreber og Underbegreber maa Platon dog vel træffe paa Kvindebegrebet?

— Naturligvis træffer han derpaa, ved den allerførste Spaltning af Menneskebegrebet. „Mand og Kvinde“, siger han i „Statsmanden“, „ere Menneskehedens to Halvdele. Thi deri finder jeg da Fornuft, naar man vil tvedele Menneskeslægten, saa at dele den i den mandlige og den kvindelige Slægt, men ufornuftigt derimod, hvad de fleste gjøre, at dele den i Græker og Barbarer. Det er ikke at handle efter Fornuftens Fordringer, at snitte et kjendt Hjørne ud af et Hele, som man for Resten ikke undersøger, og saa mene Halveringen fuldendt med at give hver af Delene et Navn. Det Heles Begreb maa tvedeles i to tydelige Begreber, ikke i ét Begreb og et Kaos, saaledes som „Græker“ og „Barbar“.“

Denne Ytring fylder én med Forhaabninger, — som skuffes. Den staar blot lejlighedsvis; Platon „støder“ blot paa Kvinden, ikke mere. Det er kun her saa meget mere at beklage, som Konstellationerne synes saa overordentlig gunstige. Man faar næsten Løfte om en udtømmende Bestemmelse af Kvindebegrebet, som imidlertid udebliver. Hvis ikke Platon havde ydet „os Mennesker“ saa overordentlig meget, kunde „vi Kvinder“ fristes til at blive vrede paa ham ved denne Lejlighed. Han indser, at et utydeligt Begreb slet ikke er noget Begreb, men et Virvar, at Navnet Kvinde ikke vil sige en Smule mere end Ikke-Mand, saa længe Kvindeejendommelighederne ikke ere angivne, og dog synes han selv at blive stikkende i den Fejl, han paapeger.

Men Platon er undskyldt. Han er ikke pligtig at slippe sin Dialogs Hovedæmne for at forfølge hver en indholdsrig Side-tanke, han træffer paa sin Vej. Han behøver ikke paa samme Tid og Sted at tage alle et Begrebs Dele op til Undersøgelse; han kan lade de ikke undersøgte Dele henligge til Behandling andensteds. Det er netop ogsaa, hvad vi kunne vente, at han andensteds tager Kvindebegrebet frem til Undersøgelse, at hans egne ovenfor nævnte Ord maa have forekommet ham selv først og fremmest saa betydningsfulde, at de blev spirekraftige nok til at sætte Væxt i en selvstændig Dialog. Vi ere jo saa vant